

не ща да пия твоето вино ; държъ го за помънътъ си.

— Мисли що говоришъ, Хаджи, или азъ ща да кажа на момчетата да та изгонатъ вѣнъ, извикаль дѣдо Либенъ сѣрдито. Той не обичаль да му напоминавать за смъртъта, и веднашъ, като разказватъ, убилъ единъ човѣкъ, който му пожелаль приживе „царствие небесное.“

— Мене да изгоните ? Мене, Хаджи Генча, който е ходилъ въ Ерусалимъ на поклонение ! Не, байо Либене, азъ и самъ ща да си ида, и никога вече нѣма да стѣпа въ къщата ви, никога, . . . извикаль Хаджи Генчо съ пѣна на устата.

— Много по-добре ще бжде, ако ти повече не престѣпяшъ презъ прагътъ ми, И своето момиче нѣма да ви дамъ ; не давамъ азъ дѣтето си на такива люти звѣрове.

— Прохандакосай са ти, богопродавецъ ; потѣни въ земята, заедно съ своята